

Τα ζόρικα της Ξένιας

ΞΑΝΑΔΙΑΒΑΖΩ το συναρπαστικό βιβλίο της Ξένιας Καλογεροπούλου «Γράμμα στον Κωστή» (εκδόσεις Πατάκη) και όλο κολλάω στη σελίδα 191, όπου φιλοξενείται το αστείο πρωτοχρονιάτικο ποίημα που του έγραψε για την επέτειο των 20 χρόνων τους. Ένα... ποιητικό ξέσπασμα, που ταιριάζει γάντι σε όλες εμάς που οι σύντροφοί μας μοιάζουν σε σχολαστικότητα με τον Κωστή Σκαλιόρα και μας διασολίζουν, όπως ακριβώς την Ξένια.

Απολαύστε ένα μικρό απόσπασμα του... φιλιππικού και

σε καμία περίπτωση μη χάσετε αυτό το υπέροχο βιβλίο. «Από το εβδομήντα έξι τον είχα τον Κωστάκη μου μη στάξει και μη βρέξει και ό,τι και να μούκανε, κλειστό το στοματάκι μου, δεν έβγαζα ούτε λέξη. Μα κλείνουμε τα είκοσι κι ανοίγουμε τα δώρα. Δεν έφτασε η ώρα; Να βγουν όλα στη φόρα για τον Κωστή Σκαλιόρα; Να μάθει ο κόσμος όλος, να μάθουν τα παιδιά του, τα χρόνια αυτά τι άκουγα, τι τράβηξα κοντά του;

Όλη μέρα με μαλώνει: / Οχι εκεί, αυτό λαδώνει! / Δεν το βλέπεις, τσαλακώνει! / Να το πλένεις το λεμόνι! / Οχι έτσι το τιμόνι! / Μην σκορπίζεις ψικουλάκια, θα πλακώσουν μурμυγκάκια. / Τα 'κλεισες τα μέσα φώτα; / Τα 'πλυνες καλά τα

χόρτα; / Το μαλλί σου εκεί πετάει. / Το γατί σου πώς μαδάει. / Οχι αυτό στο νεροχύτη. / Βγάλε πρώτη, βάλε τρίτη. / Προτού μπεις να τα σκουπίσεις. / Μην μιλάς, ακούω ειδήσεις. / Οχι τούτο το συρτάρι. / Μην μιλάς, τώρα σουτάρει (...). Το ποίημα κλείνει: «Ηταν ζόρικα λιγάκι μα... καλούτσικα, Κωστάκη».

Ιδέα για δώρο, σε πολύτιμους συντρόφους, που «καταπιέζουν» τόσο τρυφερά τα κορίτσια τους. Χρόνια πολλά, κυρία Καλογεροπούλου, για τα γενέθλιά σας!